

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/300/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3109223808
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3109223808.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, právne zastúpený: JUDr. Jozef Bolješik, advokát so sídlom Radlinského 50, 921 01 Piešťany, IČO: 22 691 910, proti žalovaným: 1/ J. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XX/XX, XXX XX M., právne zastúpená: JUDr. Y. T., advokát so sídlom L. W. XXXX/XX, XXX XX M., 3/ Y. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. N. XX/XX, XXX XX A., 4/ Ing. H. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. XX/XXXX, XXX XX M., právne zastúpený: JUDr. Y. H., advokát so sídlom T. XXX/XX, XXX XX M., IČO: 45 151 082, o zaplatenie 24.517,13 Eur na odvolanie žalovanej 1/ a žalovaného 4/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 39Cb/234/2009-494 zo dňa 17. januára 2017 takto

rozhodol:

Odvolací súd konanie o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. **z a s t a v u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I., v ktorom bola žalovanému 4/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 22 288 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných a vo výroku III., ktorým bol žalobcovi voči žalovaným v 1. rade, 3. rade a 4. rade priznaný nárok na náhradu trov konania a v rozsahu 53,80 % s tým, plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Žalobcovi sa proti žalovanému 4/ **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že žalovaní 1/, 3/, 4/ sú povinní zaplatiť žalobcovi sumu 22.288,30 Eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných, výrokom II. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným 1/, 3/, 4/ nárok náhradu trov konania v rozsahu 53,80 %, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal rozhodnutia o splnení povinnosti žalovaného v 1. rade, Y. F. (ďalej len žalovaný v 2. rade), žalovaného v 3. rade, žalovaného v 4. rade

zaplatiť žalobcovi sumu 28.985,10 eur, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia záväzkov ostatných žalovaných. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade a 2. rade podali dňa 29.10.2001 prostredníctvom Okresného úradu v Trenčíne žiadosť o poskytnutie podpory vo forme úveru na účel výstavby bytu v bytovom dome. Po prerokovaní a preskúmaní žiadosti bola so žalovanými v 1. rade až 4. rade dňa 27.12.2001 uzavretá zmluva číslo 309/3566/2001 o poskytnutí úveru vo výške 19.916,35 eur (600.000,- Sk) pri základnej úrokovej sadzbe 3,6 % ročne a s dobou splatnosti 30 rokov, z ktorého uhradili k 16.09.2009 celkom 69 splátok vo výške: 6.249,15 eur (188.231,80 Sk), z toho na istinu 2.131,24 eur (64.205,70 Sk) a na prislúchajúci úrok (úrok z úveru) k poskytnutému úveru 4.116,91 eur (124.026,- Sk).

K 16.09.2009 bola na základe vyčíslenia zostatkov Dexia Banky a.s. Slovensko nesplatená istina vo výške 17.785,11 eur (35.794,20 Sk) a prislúchajúci úrok (úroky z úveru)

k poskytnutému úveru vo výške 8.564,98 eur (258.028,60 Sk). Počet dlžných splátok bol 21, v sume 1.901,59 eur (57.287,30 Sk). Podľa predmetnej úverovej zmluvy mali žalovaní v 1. a 2. rade povinnosť splácať dlh pravidelnými mesačnými splátkami vždy k 15. dňu v mesiaci. Keďže žalovaní v 1. a 2. rade úver riadne a včas nesplácali a neuhradili viac ako 6 splátok žalobca o tejto skutočnosti formou upomienky (viac krát) upovedomil žalovaných v 1. a 2. Rade, ako aj žalovaných v 3. a 4. rade, ktorí sú na základe úverovej zmluvy ručiteľmi tohto úveru. Žalovaní v 1. rade a 2. rade dlžné splátky z poskytnutého úveru neuhradili, a preto žalobca v súlade s úverovou zmluvou od nej jednostranne odstúpil a o tejto skutočnosti informoval žalovaných v 1. a 2. rade, ako aj žalovaných v 3. a 4. rade. Odstúpením od úverovej zmluvy sa stal splatný celý dlh a žalobcovi vznikol nárok aj na úhradu zmluvnej pokuty. Žalovaná suma 28.985,10 eur pozostáva zo súčtu nesplatennej istiny 17.785,11 eur, nesplatených úrokov z úveru 8.564,98 eur a zmluvnej pokuty (čl. VIII bod 4: 10 % zo súčtu nesplatennej istiny a nesplatených úrokov z úveru: 2.635,01 eur). Uviedol, že žalovanému 1/ bola žaloba spolu s prílohami a poučením doručená dňa 30.09.2010. Žalovaný v 1. rade sa

k žalobe vyjadril podaním zo dňa 14.10.2010 v rámci ktorého uviedol, že uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-130 zo dňa 22.10.2009 bol vyhlásený konkurz na žalovaného v 2. rade, ktorý bol jej manželom až do doby právoplatného rozhodnutia vo veci rozvodu ich manželstva. S bývalým manželom sa po rozvode manželstva dohodli na vysporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva a to tak, že všetky dlhy preberá žalovaný

v 2. rade. Žalovanému v 2. rade, Y. F., bola žaloba spolu s prílohami a poučením doručená dňa 30.09.2010. Uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-130 zo dňa 22.10.2009, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 29.10.2009, začal súd konkurzné konanie na majetok dlžníka, žalovaného v 2. rade a zároveň vyhlásil na jeho majetok konkurz, ktorý uznal za malý, do funkcie ustanovil JUDr. Jozefa Sedliaka, uložil správcovi povinnosť informovať známych veriteľov, veritelia boli vyzvaní na prihlasovanie svojich pohľadávok a uskutočnil poučenie pre veriteľov. Uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-182 súd odvolal z funkcie správcu JUDr. Jozefa Sedliaka a ustanovil do funkcie JUDr. Danicu Birošovú. JUDr. Danica Birošová, sa k predmetnej veci vyjadrila podaním zo dňa 14.10.2010, v rámci ktorého uviedla, že nedáva súhlas na pokračovanie

v tomto konaní. Žalobca žalobný návrh odôvodnil uzavretou Zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru na účel výstavby bytu v bytovom dome zo dňa 29.10.2001 a odstúpením od úverovej zmluvy z dôvodu neuhradenia viac ako 6 splátok zo dňa 18.06.2009. Uvedený nárok si mal žalobca uplatniť prihláškou spôsobom podľa § 28 ods. 1 ZoKR, zo zoznamu veriteľov vyplýva, že žalobca tak neučinil. Žalovanému v 3. rade bola žaloba spolu s prílohami a poučením doručená dňa 30.09.2010. Žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril. Žalovanému

v 4. rade bola žaloba spolu s prílohami a poučením doručená dňa 15.06.2010. Žalovaný v 4. rade sa k podanej žalobe vyjadril podaním zo dňa 29.06.2010 v ktorom uviedol, že jeho postavenie ako ručiteľa malo mať v zmysle ustanovenia bodu 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory uzatvorenej medzi Štátnym fondom rozvoja bývania ako veriteľom a J. F. a Y. F. ako žiadateľmi - dlžníkmi, len obmedzené trvanie a to na dobu dokiaľ nedôjde k zriadeniu záložného práva zo strany dlžníkov - žalovaných v 1. rade a 2. rade na nehnuteľnosť, na ktorú bola žalobcom poskytnutá podpora podľa zmluvy. V zmysle ustanovenia článku VII bod 7.6 zmluvy boli žalovaní v 1. rade a 2. rade povinní zriadiť záložné právo do 3 mesiacov od vydania právoplatného kolaudačného rozhodnutia na stavbu, na ktorú bola Štátnym fondom rozvoja bývania poskytnutá podpora. Žalovaní v 1. rade a 2. rade však k zriadeniu tohto záložného práva nikdy nepristúpili, hoci na predmetnú stavbu bolo vydané kolaudačné rozhodnutie a teda im táto povinnosť vznikla. Povinnosť žalovaných v 1. rade a 2. rade zriadiť záložné právo na predmetnú stavbu, však nemožno chápať izolovane.

S povinnosťou žalovaných v 1. rade a 2. rade sa nevyhnutne spája aj nepochybný záujem žalobcu na splnení tejto povinnosti. Žalobca bol preto povinný dôsledne sa domáhať jej splnenia. Tým, že

sa žalobca splnenia tejto povinnosti žalovanými v 1. rade a 2. rade nedomáhal, zamedzil /svojím nekonaním/ uspokojeniu žalovanej pohľadávky priamo od dlžníka - žalovaných v 1. rade a 2. rade, prostredníctvom výkonu záložného práva. Zmyslom a účelom ustanovenia bodu 7.1 zmluvy bolo zabezpečiť poskytnutú peňažnú podporu predovšetkým záložným právom a nie ručením ručiteľov, ktoré malo byť len dočasným zabezpečením ako to vyplýva zo samotného znenia bodu 7.1, kým nebude predmetná nehnuteľnosť skolaudovaná a založená práve na zabezpečenie splácania poskytnutej podpory. Nakoľko sa však žalobca dôsledne nedomáhal plnenia povinností zo strany dlžníka - žalovaných v 1. rade a 2. rade čím spôsobil, že pohľadávku nemohol splniť dlžník - žalovaní v 1. rade a 2. rade, vzniklo mu v zmysle ustanovenia § 549 OZ, právo odoprieť plnenie požadované v podanej žalobe od žalovaného v 4. rade ako ručiteľa. Z uvedených dôvodov navrhol, aby súd žalobu v časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného v 4. rade ako ručiteľa zaplatiť žalobcovi požadovanú peňažnú sumu zamietol a priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Žalovaný v 4. rade sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k veci vyjadril podaním zo dňa 15.02.2012 a uviedol, že zmluvné strany priamo v Zmluve o poskytnutí podpory vyjadrili svoju vôľu byť viazané príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, týkajúcimi sa ručenia, čím sa tieto stali súčasťou Zmluvy o poskytnutí podpory. Vzhľadom na skutočnosť, že nie všetky ustanovenia Obchodného zákonníka týkajúce sa ručenia sú kogentné, dosiahli zmluvné strany uvedenou úpravou v Zmluve o poskytnutí podpory to, že na ručenie podľa zmluvy o poskytnutí podpory je potrebné aplikovať všetky ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ručenia, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami Obchodného zákonníka týkajúcimi sa ručenia. Takýmto ustanovením Občianskeho zákonníka (teda ustanovením, ktoré nie je v rozpore so žiadnym ustanovením Obchodného zákonníka upravujúcim ručenie) je aj ustanovenie § 549 OZ, kde sa uvádza: „Ručiteľ môže plnenie odoprieť, pokiaľ veriteľ zavinil, že pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník“. V zmysle bodu 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory, je teda možné v tomto prípade aplikovať na zmluvný vzťah založený Zmluvou o poskytnutí podpory aj ustanovenie § 549 Občianskeho zákonníka. Práve o citované ustanovenie žalovaný v 4. rade primárne opiera svoju argumentáciu v tejto právnej veci. Žalobca nepodnikol dostatočné úkony za účelom zriadenia záložného práva. V ustanovení bodu 7.4 zmluvy o poskytnutí podpory sa uvádza, že dlžník zriadi po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia, ktorým sa povoľuje stavba, na výstavbu ktorej mu bol poskytnutý úver, na túto stavbu záložné právo. Súčasne sa v tom istom ustanovení zmluvné strany dohodli, že okamihom zriadenia takéhoto záložného práva ručenie ručiteľov ex contractu zaniká, a teda zabezpečovať predmetný úver bude už len takto zriadené záložné právo. Princíp zmluvy o poskytnutí podpory bol teda v otázke jej zabezpečenia taký, že ručenie bude len dočasným zabezpečovacím prostriedkom do doby zriadenia záložného práva a v okamihu ako sa toto zriadi ručenie zanikne. Nakoľko bol dlžník povinný v zmysle zmluvy, článku VI písm. d/ Zmluvy ukončiť stavbu najneskôr do 24 mesiacov odo dňa, keby bol v jeho prospech otvorený účet, mohol žalovaný v 4. rade ako ručiteľ spravodlivo očakávať, že ručiteľom z tejto zmluvy bude po dobu približne dvoch rokov a potom ručenie zanikne. Žalovaný teda spravodlivo v zmysle bodu 7.4 Zmluvy očakával, že približne po uplynutí dvoch rokov trvania jeho ručenie zanikne v dôsledku zriadenia záložného práva na uvedenú stavbu. Zavinenie žalobcu, že pohľadávku nemôže splniť dlžník je zrejmé v zmysle § 549 Občianskeho zákonníka najmä z toho, že žalobca sa ako veriteľ nedôsledne domáhal svojho práva vzniknutého mu zo zmluvy o poskytnutí podpory, a to práva na zriadenie záložného práva. Žalovaný v tomto prípade nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, ktorú je od neho ako od štátneho orgánu nepochybne nutné vyžadovať, nakoľko pre seba nezabezpečiť lepšie zabezpečenie svojej pohľadávky, hoci mu v tom nič nebránilo. Nekonaním žalobcu, teda jeho pasivitou v otázke zriadenia záložného práva, žalobca zavinil, že dlh nemôže splniť dlžník, hoci v prípade, ak by ku zriadeniu záložného práva došlo, mohol by žalobca svoju pohľadávku uspokojiť priamo z majetku dlžníka, práve prostredníctvom výkonu predmetného záložného práva. Zmluva bola uzatvorená v roku 2001. Sám žalobca uvádza v texte žaloby, že dlžník uhradil k 16.09.2009 celkom 69 mesačných splátok, čo znamená, že dlžník ich hradil v priebehu 5,75 roka, čo vyplýva, že dlžník sa dostal do omeškania s plnením svojho dlhu už v roku 2006. Žalobca však podal žalobu až dňa 19.10.2009, teda až po uplynutí takmer štyroch rokov odo dňa, kedy sa dlžník prvýkrát dostal do omeškania. Zavinenie žalobcu podľa § 549 Občianskeho zákonníka je možné vidieť práve v skutočnosti, že žalobca neprimerane dlhu otáľal s vymáhaním pohľadávky od dlžníka. Ako ešte výraznejšie nečinnosť žalobcu v otázke vymáhania pohľadávky od dlžníka javí sa skutočnosť, že žalobca potom, ako bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, si do konkurzu neprihlásil svoju pohľadávku, ktorej úhrady sa domáha žalobou. Neprihlásenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkom do konkurzov na ich majetok je zjavným nekonaním žalobcu ako

veriteľa v dôsledku ktorého došlo priamo k zániku akejkoľvek možnosti žalobcu uspokojiť žalovanému pohľadávku, čo i len čiastočne, priamo od dlžníka, a teda je konaním žalobcu ako veriteľa v zmysle § 549 OZ. Neprihlásením žalovanej pohľadávky do konkurzov na majetok žalovaných v 1., 2. rade žalobca priamo zavinil, že žalovanú pohľadávku nemôže uspokojiť ani čiastočne dlžník. Pokiaľ by totiž žalobca svoju pohľadávku do týchto konkurzov prihlásil, bolo by ju možné v tých konkurzoch aspoň čiastočne uspokojiť z majetku žalovaných v 1., 2. rade a nemusel by sa domáhať jej uspokojenia výhradne od ručiteľov, tak ako je tomu teraz. Žalobca sa tak de facto uspokojil len vymáhaním pohľadávky od ručiteľov, bez toho aby sa aspoň pokúsil o jej vymoženie aj od dlžníkov, čo žalovaný považuje za neprípustné. V prípade, ak súd z akéhokoľvek dôvodu dospeje k záveru, že na úpravu zmluvného vzťahu založeného zmluvou nie je možné aplikovať ustanovenie § 549 OZ, navrhuje žalovaný v 4. rade, aby súd žalobu s ohľadom na všetky dôvody zamietol voči žalovanému v 4. rade v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, nakoľko v tomto prípade ide zo strany žalobcu voči žalovanému v 4. rade o výkon práva, ktoré je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a teda takémuto výkonu práva nepriznal súdnu ochranu.

3. Žalobca sa k vyjadreniam žalovaných vyjadril podaním zo dňa 20.10.2014, v rámci ktorého uviedol, že má za to, že Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je uzatvorená v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a posudzuje sa ako zmluva o úvere. Žalobca odmieta údajnú nečinnosť žalobcu, v priebehu zmluvného vzťahu viackrát a opakovane komunikoval so žalovanými, zasielal im výzvy, upovedomenia, aby si plnili svoje povinnosti. Zriadenie záložného práva bol povinnosťou žalovaných v 1., 2. rade v zmysle zmluvy. Nie je možné preniesť túto povinnosť na žalobcu, žalovaný si odmietli splniť svoju povinnosť. Žalovaní ručiteľia si boli vedomí svojich záväzkov vyplývajúcich z inštitútu ručenia. Je jasne a zrozumiteľne v predmetnej veci uvedené, že ručiteľia ručia za dlh spoločne a nerozdielne a to až do zriadenia záložného práva. Žalobca je štátnou inštitúciou, ktorá poskytne dlžníkom nadštandardné služby, či aj samotní ručiteľia mali možnosť kedykoľvek sa informovať u žalobcu ohľadom plnenia povinností dlžníkov, ako aj zriadenia záložného práva. Žalobca nad rámec svojich zmluvných povinností upozorňoval a vyzýval žalovaných k plneniu zmluvných povinností. Práve inštitút ručenia alternatívne inštitút záložného práva mal zabezpečiť ochranu štátnych prostriedkov v prípade neplnenia si povinností dlžníkov. Nie je možné zbaviť sa povinnosti vyplývajúcej z platného ručiteľského záväzku údajným nekonaním žalobcu, a to najmä pokiaľ si uvedomíme, že žalovaní boli tí, ktorí si opakovane porušovali svoje zmluvné povinnosti. Žalobca v dôsledku dlžníkmi opakovaného porušovania povinností zo zmluvy odstúpil od predmetnej zmluvy ešte v roku 2009 a následne v roku 2009 podal žalobu na príslušný súd. Vzhľadom k týmto skutkovým okolnostiam považuje tvrdenie žalovaného, v rámci ktorého tvrdil otáľanie s vymáhaním jeho pohľadávky za absurdné. Prihlásenie pohľadávky do konkurzu nie je k meritu tohto súdneho konania právne relevantné. Žalobca nemá vedomosť o uzatvorení poisťnej zmluvy dlžníkmi. Má však za to, že z predmetného ustanovenia článku 7.13 zánik ručiteľského záväzku nevyplýva. Medzi žalovanými v 1., 2. rade a žalovanými v 3., 4. rade nejde o nerozlučné spoločenstvo. Ručenie nie je vzťah akcesorickej povahy, ručiteľia sú zaviazaní samostatne. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy listom zo dňa 20.01.2009, čím sa predmetný dlh stal splatným a žaloba bola podaná podaním zo dňa 08.10.2009, na základe uvedených skutočností žalobca považuje námietku premlčania za absolútne nedôvodnú.

K tvrdeniu žalovaného v 4. rade, že nemá žiadne informácie ohľadom existencie a výšky pohľadávky, žalobca uviedol, že výzvy na plnenie zasielal aj žalovaným v 3. a 4. rade. Taktiež títo žalovaní sa ako ručiteľia mohli u žalobcu informovať o výške pohľadávky. Nie je pravdou, že žalovaní v 3. a 4. rade nedisponovali žiadnymi informáciami ohľadom existencie a výšky pohľadávky. Mali právo a možnosť z vlastnej iniciatívy sa informovať, či už od dlžníkov ako aj od samotného žalobcu - veriteľa. Žalovaný v 4. rade posudzuje predmetnú zmluvu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a taktiež podľa ustanovení Obchodného zákonníka ako je pre jeho osobu výklad priaznivejší. Na predmetnú zmluvu je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zmluvy o úvere v zmysle Obchodného zákonníka. Uvedenú skutočnosť opakovane potvrdzujú príslušné okresné a krajské súdy s pôsobnosťou na území SR v obdobných veciach na totožnom právnom základe kde na strane žalobcu vystupuje žalobca. Nie je možné poukazovať na údajné nekonanie žalobcu, ktoré ani nebolo povinnosťou žalobcu a z tohto dôvodu sa zbaviť záväzkov vyplývajúcich z platného ručiteľského záväzku. Žalobca vždy konal ako štátna inštitúcia nad rámec svojich zmluvných povinností.

4. Súd prvej inštancie na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to oboznámením sa s obsahom: výpis z Dexia banky a.s, aktuálne vyčíslenie zostatku úveru, odstúpenie od úverovej zmluvy z 18.06.2009, výzva k úhrade dlhu - upomienka č. 2, výzva k úhrade dlhu - upomienka č. 1, zmluva o poskytnutí podpory č. 309/3566/2001, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-130, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-182, lustrácie z registra obyvateľov žalovaného v 1. rade, v 2. rade, v 3. rade, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-182, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-130, zoznam prihlášok vo veci 29R/1/2009, rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C/98/2007-11, dohoda o rozdelení hnuťelného majetku, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28K/8/2011-30, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28K/8/2011-61, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-130, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-137, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-182, výpis z internej evidencie žalobcu - zostava k 16.09.2009, výpis z internej evidencie žalobcu k zmluve o poskytnutí podpory č. 309/3566/2001, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 14.11.2014, história pohybov na účte č. XXXXXXXXXXXX, stav úveru č. 309/3566/2001 k 24.11.2014, výpis z obchodného vestníka č. 244/2014, stavebný spis rovnopis č. spisu 989/2003, kolaudačné rozhodnutie č. SpOU/989-4/2003/Tk, protokol z kolaudácie stavby, zápisnica z prevzatia a vzdania sa odvolania vo veci, oznámenie o zahájení kolaudačného konania a nariadenie ústneho jednania, geometrický plán, návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia, stavebné povolenie č. F2000/02016/2-003/ZKO, rozhodnutie o povolení zmeny stavby pred jej ukončením č. F2002/01625-003/ZKO, žiadosť o zmenu v stavebnom povolení, výpis z LV č. XXXX, okres M., obec M., k. ú. M., zápisnica z prevzatia a vzdania sa odvolania vo veci, geometrický plán na odčlenenie parciel, oznámenie o začatí stavebného konania a upustenie od ústneho konania, rozhodnutie o povolení zmeny stavby pred jej ukončením, oznámenie o začatí stavebného konania upustenie od ústneho konania, zápisnica z prevzatia a vzdania sa odvolania vo veci, rozhodnutie o povolení zmeny stavby pred jej ukončením, stavebné povolenie č. F2000/02016/2-003/ZKO, kúpna zmluva z 18.03.2002, žiadosť o zápis novostavby rodinného domu do katastra nehnuteľností, kolaudačné rozhodnutie č. SpOU/989-4/2003/TK, rozhodnutie o určení súpisného (orientačného) čísla, zmluva o zabezpečení záväzkov prevodom vlastníckeho práva, zmluva o pôžičke, dohoda o prenechaní prevedeného práva, list vlastníctva č. XXXX, obec M., k. ú. M., č. I. XXX výpis z lustrácie registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 24.03.2015, úradný záznam z 13.08.2015, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 28K/8/2011-306, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 2. rade z 13.04.2016, výpis z registra organizácii na žalobcu z 28.04.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 1. rade z 28.04.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 28.04.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 4. rade z 28.04.2016, výpis z obchodného vestníka č. 78/2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 1. rade z 02.06.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 02.06.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 4. rade z 02.06.2016, výpis z registra organizácii na žalobcu z 02.06.2016, z prílohovej obálky zoznam záväzkov - čestné prehlásenie, J. F. - zoznam prihlásených veriteľov, uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 29R/1/2009-182, úradný záznam z 03.06.2016, podanie správy - súčinnosť z 15.07.2016, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.04.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.05.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.06.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.07.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.08.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.09.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.10.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.11.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.12.2002, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.01.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.02.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.03.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.04.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.05.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.06.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.07.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.08.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 29.9.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.10.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 18.11.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.12.2003, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.01.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.02.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.3.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.04.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.5.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.6.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.07.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.08.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.9.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.10.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.11.2004, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.1.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.1.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.02.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.03.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.04.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 16.05.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 15.07.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 19.09.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX z 17.10.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXXX

z 15.11.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.12.2005, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 20.02.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.03.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 18.04.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 17.05.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.06.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 17.07.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.08.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 18.09.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 16.10.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.11.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.12.2006, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.01.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.02.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.3.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 18.04.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 17.05.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.06.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 16.07.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.08.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.10.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 13.11.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 15.11.2007, výpis z účtu č. XXXXXXXXXXX z 17.12.2007, odpoveď JUDr. Danice Birošovej z 20.07.2016, zoznam záväzkov - Y. F. - Y., výpis zo štatistického registra organizácii na žalobcu z 13.09.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 1. rade z 13.09.2016, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 13.09.2016 a výpis

z registra obyvateľov na žalovaného v 4. rade z 13.09.2016, správa, email z 05.01.2017, detské investičné poistenie poisťna zmluva číslo 71897639, poisťna zmluva č. 41966094, poisťna zmluva č. 71028207, výpis z registra organizácii na žalobcu z 17.01.2017, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 1. rade z 17.01.2017, výpis z registra obyvateľov na žalovaného v 3. rade z 17.01.2017 a výpis z registra obyvateľov na žalovaného 4. rade z 17.01.2017.

5. Súd prvej inštancie pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval nižšie uvedené právne predpisy: § 261 odsek 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.12.2001 (ďalej len „Obchodný zákonník“), podľa ktorého táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. § 261 odsek 3 písmeno d/ Obchodného zákonníka, podľa ktorého touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716), § 261 odsek 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom, § 263 Obchodného zákonníka, podľa ktorého strany sa môžu odchýliť od ustanovení tejto časti zákona alebo jej jednotlivé ustanovenia vylúčiť

s výnimkou ustanovení § 261 a § 262 ods. 2, § 263 až 272, § 273 ods. 1, § 276 až 289, 303, 304, § 306 ods. 2 a 3, § 308, § 311 ods. 1, § 312, 313, § 321 ods. 4, 324, 341, 365, 370, 371, 376, 382, 384, 386 až 408, 408a, 444, 458, 459, 477, 478, § 479 ods. 2, § 480, 481, § 483 ods. 3, § 488, 493, 499, § 509 ods. 1, § 592, 597, 669, 711, 720, 725, 729 a 743, § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu, § 303 Obchodného zákonníka, podľa ktorého kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nesplnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom, § 305 Obchodného zákonníka podľa ktorého veriteľ je povinný bez zbytočného odkladu oznámiť ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky, § 306 odsek 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok

v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu, § 307 odsek 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník, § 323 odsek 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého za uznanie nepremišaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené

v § 407 ods. 2 a 3; § 323 odsek 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého uznanie záväzku má účinky aj voči ručiteľovi; § 344 Obchodného zákonníka, podľa ktorého od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon; § 387 odsek 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom; § 391 odsek 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo

dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné; § 392 odsek 2 Obchodného zákonníka pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plynie premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku; § 397 Obchodného zákonníka ak zákon, podľa ktorého neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky;

§ 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky; § 502 odsek 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške; § 3 odsek 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi;

§ 36 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vznik, zmenu alebo zánik práva či povinnosti možno viazať na splnenie podmienky. Na nemožnú podmienku, na ktorú je zánik práva alebo povinnosti viazaný, sa neprihliada; § 36 odsek 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého podmienka je odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú. Podmienka je rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú;

§ 36 odsek 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak účastník, ktorému je nesplnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmarí, stane sa právny úkon nepodmieneným;

§ 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom; § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom; § 52 odsek 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; § 52 odsek 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti; § 544 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda; § 544 odsek 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia; § 47 odsek 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“), podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcov. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu; § 102 odsek 3 ZoKR, podľa ktorého súd rozhodne na návrh správcu o zrušení konkurzu po splnení konečného rozvrhu výťažku; § 102 odsek 5 ZoKR, podľa ktorého právoplatnosť uznesenia o zrušení konkurzu súd oznámi v Obchodnom vestníku. Zverejnením oznámenia zanikajú účinky konkurzu podľa § 44 ods. 1, 3, 5 a 6, § 46 až 51, § 53 až 56 a funkcia veriteľského výboru, ak bol ustanovený. Platnosť a účinnosť úkonov vykonaných počas konkurzu tým nie je dotknutá; § 166 odsek 1 ZoKR, podľa ktorého dlžník-fyzická osoba má právo sa po zrušení konkurzu za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať na súde zbavenia svojich dlhov. O možnosti oddženia súd dlžníka v konkurznom konaní primerane poučí; § 168 odsek 1 ZoKR, podľa ktorého právoplatnosťou uznesenia o povolení oddženia sa začína trojročné skúšobné obdobie, počas ktorého je dlžník povinný vždy na konci skúšobného roka poskytnúť správcovi peňažné prostriedky v sume určenej súdom, najviac však 70% svojho celkového čistého príjmu za uplynulý skúšobný rok, ktoré správca po odpočítaní odmeny pomerne rozdelí podľa konečného rozvrhu výťažku medzi veriteľov dlžníka; § 169 odsek 1 ZoKR, podľa ktorého pohľadávky veriteľov dlžníka, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené, sa počas skúšobného obdobia môžu uspokojovať

z majetku dlžníka iba spôsobom a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Pre tieto pohľadávky nemožno počas skúšobného obdobia začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkov¹. Premlčacia lehota proti veriteľom týchto pohľadávok počas skúšobného obdobia neplynie; § 171 odsek 2 ZoKR, podľa ktorého po uplynutí skúšobného obdobia súd aj bez návrhu uznesením rozhodne o oddlžení dlžníka. Uznesenie súd doručí dlžníkovi a správcovi; uznesenie tiež bezodkladne zverejní

v Obchodnom vestníku. Pohľadávky, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené a ktoré neboli uspokojené ani počas skúšobného obdobia, sa zverejnením uznesenia o oddlžení v Obchodnom vestníku stávajú voči dlžníkovi nevyhmáateľné. Zverejnením uznesenia o oddlžení v Obchodnom vestníku tiež zaniká funkcia správcu a končí sa skúšobné obdobie.

6. Na základe zisteného skutkového stavu a po aplikácii príslušných právnych predpisov súd prvej inštancie vec právne posúdil takto: Žalobca a žalovaní v 1. rade a 2. rade uzatvorili platne zmluvu, na základe ktorej sa žalobca zaviazal žalovaným v 1. rade a 2. rade poskytnúť finančné prostriedky za účelom zabezpečenia financovania výstavby nehnuteľnosti a žalovaní sa zaviazali poskytnuté finančné prostriedky vrátiť spolu s úrokmi v zmluve dohodnutými. Vzhľadom k obsahu zmluvy súd prvej inštancie uvedenú zmluvu právne posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere predstavuje v zmysle

§ 261 odsek 3 Obchodného zákonníka (znenie účinné v čase uzatvorenia zmluvy, v súčasnom znení § 261 odsek 6 Obchodného zákonníka) tzv. absolútny obchod. Pri absolútnych obchodoch je rozhodujúci obsah právneho vzťahu, bez ohľadu na jeho účastníkov. Obchodný zákonník výslovne v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v § 261 odsek 3 Obchodného zákonníka upravoval zmluvné typy, ktoré medzi absolútne obchodné vzťahy patria, medzi nimi je aj zmluva o úvere. Podradenie zmluvného vzťahu účastníkov zmluvy pod absolútny obchod pre jej účastníkov znamená, že jeho obsah sa bude primárne spravovať režimom Obchodného zákonníka. Uviedol, že žalobca ako poskytovateľ úveru, je právnickou osobou zriadenou zákonom, v čase poskytnutia úveru zákonom č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania. Žalobca bol zriadený za účelom vytvorenia inštitúcie, ktorá bude poskytovať štátnu podporu, prostredníctvom ktorej sa bude uskutočňovať pomoc štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Účel zriadenia žalobcu teda nebol výkon žiadnej obchodnej ani inej podnikateľskej činnosti, ako dodávateľa definuje Občiansky zákonník v spotrebiteľskom vzťahu. Žalobca je právnická osoba financovaná zo štátneho rozpočtu, prostriedky žalobcu sú prísne účelovo viazané, žalobca ich môže použiť iba za účelom poskytnutia podpory pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu, na vlastnú správu a úhradu splátok úverov poskytnutých fondu bankami. Ak žalobca nevykonáva žiadnu obchodnú činnosť ani inú podnikateľskú činnosť, ktorej základným charakteristickým znakom, je jej uskutočňovanie za účelom zisku, potom žalobca nespĺňa charakteristiku dodávateľa v zmysle § 52 odsek 3 Občianskeho zákonníka. Ak žalobca nie je dodávateľom v zmysle vymedzenia § 52 odsek 3 Občianskeho zákonníka, potom ani zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a 2. rade nebude spotrebiteľským vzťahom. Vzhľadom k tomu,

že v uvedenom prípade nejde o spotrebiteľský právny vzťah, aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka prednostne pred ustanoveniami Obchodného zákonníka, nie je možná.

7. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalovaný v 4. rade poukázal na to, že bol pri uzatváraní zmluvy o úvere v postavení spotrebiteľa, nakoľko nebol priamym prijímateľom peňazí z úveru, nezískal majetkový prospech a preto je potrebné mu poskytnúť v tomto konaní zvýšenú ochranu, tak súd prvej inštancie na tieto dôvody uviedol, že na žalovaného v 4. rade nie je možné aplikovať spotrebiteľské normy, spotrebiteľský charakter právneho vzťahu nenapĺňa a zo žiadneho právneho predpisu charakteristika spotrebiteľa ako nepriameho dlžníka, či osoby, ktorá nezískava žiaden majetkový prospech, prednesená v konaní, nevyplyva. Ďalej uviedol, že žalobca si uplatnil podanou žalobou súdežne popri nároku voči žalovaným v 1. rade a 2. rade ako hlavným dlžníkom, aj nárok voči ručiteľom, žalovaným v 3. rade a 4. rade, ako akcesorickým dlžníkom, nakoľko bol záväzok žalovaných v 1. rade, 2. rade z uzatvorenej zmluvy o úvere zabezpečený aj ručením. Platný vznik ručiteľského záväzku súd prvej inštancie mal preukázaný predložením Zmluvy o poskytnutí podpory, súčasťou ktorej bolo aj písomné vyhlásenie ručiteľov, žalovaných v 3., 4. rade uskutočnené v súlade s § 303 Obchodného zákonníka, v rámci ktorého ručiteľia vyhlásili, že žalobcu ako veriteľa uspokojia ak ho neuspokojia dlžníci. Súd prvej inštancie aplikoval aj na ručiteľský vzťah ustanovenia Obchodného zákonníka a to vzhľadom na § 261 odsek 4 Obchodného zákonníka (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, v súčasnosti § 261 odsek 7 Obchodného zákonníka). V zmysle uvedeného ustanovenia sa režimom Obchodného zákonníka spravujú aj akcesorické záväzky, pokiaľ je režimu Obchodného zákonníka podriadený záväzok hlavný.

Hlavný záväzok, t. zn. záväzok zo zmluvy o úvere je podriadený režimu Obchodného zákonníka, preto pod rovnaký režim spadá aj zabezpečovací záväzok, t. zn. záväzok vzniknutý na základe dohody o ručení uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným v 3. rade a 4. rade. Pokiaľ žalovaný v 4. rade sa bránil tým, že medzi stranami bolo dohodnuté aplikovanie aj Občianskeho zákonníka, na ručiteľský vzťah, konkrétne apeloval na aplikáciu ustanovenia § 549 Občianskeho zákonníka tak súd prvej inštancie uviedol, že úprava ručenia je komplexná v Obchodnom zákonníku, preto treba na ručiteľský vzťah aplikovať výlučne Obchodný zákonník. Ak sa žalovaný v 4. rade bránil tým, že nie všetky ustanovenia Obchodného zákonníka o ručení sú kogentné, preto dohodou dosiahli strany to, že na ručenie je potrebné aplikovať všetky ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ručenia, ktoré nie sú v rozpore s kogentnými ustanoveniami, tak súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 115/99, s ktorými závermi sa stotožňuje a z ktorého vyplýva, že vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci nemôžu dohodou vylúčiť. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečovaní záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom. Na tom nič nemohla zmeniť ani skutočnosť,

že v ručiteľskom vyhlásení je odkaz na ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 263 Obchodného zákonníka sa zmluvné strany nemôžu odchýliť, okrem iných, aj od ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka. Znamená to, že pre vzťahy, ktoré sa podľa § 261 Obchodného zákonníka spravujú Obchodným zákonníkom, si účastníci ani dohodou nemôžu dohodnúť, že sa budú spravovať iným zákonom /Občianskym zákonníkom/. Ručenie v obchodných záväzkových vzťahoch je v Obchodnom zákonníku upravené komplexne a na zmluvný vzťah sa preto nepoužijú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ručení, teda ani ustanovenia § 549. K dohode strán, ktorej obsahom bol odkaz na Občiansky zákonník pri úprave ručenia súd prvej inštancie uviedol, že uvedené dojednanie, konkrétne jeho časť, ktorá odkazuje na ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorých sa má riadiť ručenie v uvedenom prípade, je potrebné považovať za neplatnú. Túto neplatnú časť je možné odčleniť od ostatného textu zmluvy, z ktorého jednoznačne vôľa poskytnúť ručiteľský záväzok vyplýva. Časť, ktorá obsahuje odkaz na ustanovenia Občianskeho zákonníka je neplatná a to pre rozpor tejto časti

so zákonom, v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Strany obchodnoprávneho vzťahu nemôžu ani dohodou aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka vylúčiť, rovnako ani dohodou nemôžu ustanovenia Obchodného zákonníka nahradiť aplikáciou pri rovnakom inštitúte ustanoveniami Občianskeho zákonníka, takéto dojednanie je v rozpore s § 263 Obchodného zákonníka v spojení s § 261 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/220/2012 s ktorými závermi sa stotožnil, z ktorého vyplýva, že keďže účastníci zmluvy nemôžu použitie Obchodného zákonníka - aplikáciu § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, na zabezpečenie záväzku z úverovej zmluvy ručením, ani dohodou vylúčiť, ich dojednanie o aplikácii Občianskeho zákonníka na vzťahy vyplývajúce z ručenia je pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Zároveň Krajský súd v Trnave uviedol, že len samotný odkaz v uzatvorenej zmluve na Občiansky zákonník, namiesto kogentných ustanovení Obchodného zákonníka o ručení, nespôsobuje neplatnosť dohody o ručení, ktorá inak má náležitosti zmluvy. V uvedenej veci išlo o obdobný spor, s obdobnou obranou ručiteľov ako žalovaného v 4. rade v tomto konaní.

8. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na základe uzatvorenej zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovaným v 1., 2. rade peňažné prostriedky vo výške 600.000,- Sk t. j.

19.916,35 eur. Súčasťou zmluvy bola dohoda o úroku od doby poskytnutia peňažných prostriedkov v súlade s § 502 odsek 1 Obchodného zákonníka vo výške 3,6 % ročne, bola dohodnutá splatnosť záväzku žalovaných v splátkach vo výške 2.728,- SK t. j. 90,55 eur mesačne a to po dobu 30 rokov, čo znamená, že celkovo bola dohodnutá výška záväzku žalovaných v sume 982.080,- Sk t. j. 32.599,08 eur. Žalovaný v 4. rade namietal výšku žalovanej pohľadávky. K výške žalovanej pohľadávky súd prvej inštancie uviedol, že poskytnutie úveru žalobcom žalovaným v 1. rade a 2. rade v zmluvne dohodnutej výške v priebehu konania žiadna zo strán relevantne nespochybnila, výška poskytnutého úveru vyplýva z internej evidencie žalobcu, o správnosti ktorej súd nemal dôvod pochybovať, ako aj z výsluchu žalovaného v 2. rade, ktorý poskytnutie úveru rovnako potvrdil. Rovnako súd poukazuje na to, že žalovaný v 1. rade, 2. rade v období od 17.04.2002 do 18.12.2007 splátky úveru v súlade s dohodnutým splátkovým kalendárom riadne splácali. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade, uhradili celkom 6.248,15 eur a to na sumu istiny 2.131,24 eur a na sumu úroku 4.116,91 eur. Samotné splácanie poskytnutého úveru má zároveň v zmysle § 407 odsek 3 Obchodného zákonníka

aj účinky uznania záväzku, na ktoré súd rovnako na tomto mieste poukazuje. K obrane žalovaného v 4. rade, ktorý sa bránil nemožnosťou verifikovať jednotlivé výšky splátok úveru vzhľadom k jeho postaveniu ručiteľa, poukázal na nedostatok informácií o výške úhrad zo strany žalovaných v 1., 2. rade súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v 4. rade nič konkrétne vo vzťahu k výške uplatnenej pohľadávky neuviedol, nenamietal jej konkrétny zánik v nejakej konkrétnej výške, ktorá by žalobcom nebola zohľadnená. Žalovaný v 4. zrejme namietal uskutočnenie možných ďalších splátok, ale táto námietka žalovaného v 4. rade bola iba neurčitá, bez akýchkoľvek konkretizácií (kedy, v akej výške) a preto obranu žalovaného v 4. rade v tejto časti ako celok súd považuje iba za účelovú. K uplatnenému nároku na istinu súd uvádza, že ak bol žalovaným v 1., 2. rade poskytnutý úver vo výške 19.916,35 eur (600.000,- Sk) z istiny úveru bola uhradená suma 2.131,24 eur potom neuhradená istina je vo výške 17.785,11 eur.

K uplatnenému nároku na úroky súd poukazuje na to, že žalobca si uplatnil úrok z poskytnutého úveru v celkovej výške 4.503,19 eur. Úrok z úveru v zmysle § 502 odsek 1 Obchodného zákonníka predstavuje cenu (odmenu) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania peňažných prostriedkov t. zn. až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru. Prepočítaním uplatneného úroku súd má za to, že žalobca si uplatnil výšku úroku v sume nižšej ako by mu patrila, nakoľko 3,6 % z nesplatennej istiny 17.785,11 eur od 15.01.2002 do 17.01.2016 (t. j. ku dňu rozhodnutia súdu, nakoľko peňažné prostriedky žalovaným ani ku dňu rozhodnutia neboli vrátené) je 9.616,23 eur. Avšak vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie nemohol priznať žalobcovi viac ako si uplatňoval žalobou, priznal žalobcovi úrok vo výške ním uplatnenej, t. j. v sume 4.503,19 eur. Súd prvej inštancie k tejto časti obrany uviedol, že výška splateného úveru, ktorú žalovaný v 4. rade spochybňoval, bola preukázaná ako zo strany žalobcu poskytnutým výpisom z internej evidencie žalobcu, výpisom z bankového účtu žalobcu, tak aj na základe návrhu žalovaného v 4. rade z vyžiadaného výpisu z účtu Sberbank Slovensko, a.s., z ktorých zhodne vyplýva, že žalovaní v 1. a 2. rade splatili z poskytnutého úveru sumu celkom 6.248,15 eur, pričom posledná splátka bola uhradená v decembri 2007. Žalovaný v 2. rade pri svojom výsluchu uviedol, že si presne nepamätá, koľko bolo žalobcovi uhradené, potom následne uviedol, že to bolo okolo 300.000,- Sk, avšak uvedené z predložených výpisov, ktoré boli predložené z dvoch rôznych zdrojov a zhodujú sa, potvrdené nebolo. Sumu uvedenú žalovaným v 2. rade súd nepovažuje za relevantnú, nakoľko sám žalovaný v 2. rade pri svojom výsluchu uviedol, že presnú výšku si nepamätá. Zároveň však uviedol, že žalobca vie preukázať určité splátky, nakoľko splátky boli platené na účet žalobcu. Výpis z účtu žalobcu bol v rámci dokazovania súdom vykonaný a ako už bolo uvedené bol zhodný s výpisom z účtu žalovaného v 2. rade v počte aj výške poskytnutého plnenia.

9. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania, ktorý vzniesol žalovaný v 4. rade a uviedol, že žalobca odstúpil od úverovej zmluvy podaním zo dňa 18.06.2009 a zároveň rovnakým podaním vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu dlžnej sumy v lehote 30 dní od doručenia výzvy. Táto bola odoslaná na adresu žalovaného v 1. rade dňa 26.06.2009, ktorú podľa vyjadrenia žalobcu žalovaný v 1. rade prevzal dňa 01.07.2009. Toto skutkové tvrdenie nebolo žalovanými rozporované. Nárok žalobcu sa stal splatným až uplynutím lehoty na plnenie t. zn. až 01.08.2009, kedy žalobca mohol uplatniť nárok na plnenie prvýkrát. Žaloba bola v uvedenom prípade podaná už 19.10.2009, preto k uplynutiu premlčacej doby, ktorá je v uvedenom prípade štvorročná, určite nedošlo. Súd poukazuje v tomto smere aj na závery uvádzané v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/1190/2009, ktoré sú aplikovateľné aj v uvedenej veci, z ktorých vyplýva, že ak veriteľ z dôvodu omeškania dlžníka odstúpi od zmluvy o úvere a požiada o vrátenie celej dlžnej čiastky, začína bežať premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplatennej časti dlhu podľa § 392 odsek 2 Obchodného zákonníka. Z uvedeného záveru vyplýva, že rozhodným pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby nie je deň ku ktorému veriteľ od zmluvy odstúpil ale ku ktorému sa stal dlh splatným, čo v uvedenom prípade bolo dňa 01.08.2009.

10. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie výšku uplatneného nároku v rozsahu 22 288,30 eur (4.503,19 úrok + 17.785,11 istina) preukázanú a na námietku premlčania nemohol prihliadnúť, pretože ju považoval za nedôvodnú.

11. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na plnenie po odstúpení od zmluvy, od ktorej žalobca odstúpil v súlade s článkom VIII bod 8.4 zmluvy o úvere. Na základe zmluvy o úvere v súlade s § 497 Obchodného zákonníka vzniká záväzkový vzťah, z ktorého má veriteľ povinnosť poskytnúť dlžníkovi na požiadanie dlžníka finančné prostriedky a dlžník má povinnosť ich vrátiť spolu s úrokmi. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky spolu s úrokmi zostáva platnou povinnosťou

aj po odstúpení od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/2851/99 z 15.03.2000, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 113/2008 z 09.02.2010 s ktorými sa súd stotožnil a z ktorých vyplýva, že odstúpením od zmluvy o úvere podľa § 506 Obchodného zákonníka nezanikajú všetky práva a povinnosti strán z tejto zmluvy. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká, veriteľovi z tohto dôvodu ani žiadna nová pohľadávka nevzniká. Odstúpením od zmluvy sa iba menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Dlžník naďalej nie je povinný plniť v splátkach a v lehotách stanových v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi sa po odstúpení od zmluvy o úvere modifikoval vo svojej splatnosti, na požiadanie veriteľa sa stáva splatnou celá pohľadávka. K ďalšej obrane jednotlivých žalovaných súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný v 3. rade, ktorý mal rovnako postavenie ručiteľa, sa v konaní nevyjadril, žiadne námietky voči uplatnenému nároku nevzniesol.

12. Súd prvej inštancie v konaní so žalovaným v 1. rade pokračoval po tom, ako bolo ukončené jeho konkurzné konanie, sa bránil tým, že voči žalovanému v 1. rade bolo povolené oddĺženie, preto má za to, že voči nemu je žaloba absolútne nedôvodná. Voči žalovanému začala prebiehať skúšobná doba, pričom v zmysle zákonnej úpravy, po jej uplynutí, pohľadávky, ktoré neboli prihlásené do konkurzu, sa stanú nevykožiteľné. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 16C/10/2011. Súd v súvislosti s obranou žalovaného v 1. rade uvádza, že skutočne, uplynutím skúšobnej doby v zmysle § 171 odsek 2 ZoKR, sa pohľadávky ktoré neboli po zrušení konkurzu uspokojené, zverejnením uznesenia o oddĺžení, stanú nevykožiteľné. Z ustanovenia § 171 odsek 2 ZoKR teda vyplýva, že pohľadávka žalobcu, sa stane nevykožiteľnou iba za predpokladu, že žalovaný v 1. rade splní všetky podmienky skúšobnej doby a po ich splnení bude súdom rozhodnuté o jeho oddĺžení. Ku dňu rozhodnutia súdu o podanej žalobe k rozhodnutiu o splnení podmienok skúšobnej doby a o oddĺžení však nedošlo. Súd má za to, že v súčasnosti nič nebráni o povinnosti žalovaného v 1. rade rozhodnúť v súlade s petitom žaloby. Súd poukazuje na to, že samotná pohľadávka žalobcu, jej výkon, bude podliehať režimu ZoKR. V zmysle uvedeného (§ 169 odsek 1 ZoKR) pohľadávky veriteľov, ktoré zostali po zrušení konkurzu neuspokojené, sa počas skúšobného obdobia môžu uspokojovať z majetku dlžníka iba spôsobom a v rozsahu ustanovenom ZoKR. Pre tieto pohľadávky nemožno počas skúšobného obdobia začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi. Premlčacia doba proti veriteľom týchto pohľadávok počas skúšobného obdobia neplynie. Z uvedeného vyplýva, že po zrušení konkurzu a počas oddĺženia platí tzv. exekučný zákaz, ktorý sa týka všetkých pohľadávok ktoré zostali neuspokojené t. zn. ako prihlásených tak aj neprihlásených. Uspokojovanie pohľadávok počas skúšobnej doby bude prebiehať len spôsobom a v rozsahu ZoKR, v súlade s ktorým bude resp. nebude pohľadávka žalobcu uspokojovaná. Uvedené však nebráni súdu o podanej žalobe, vzhľadom k tomu, že v súčasnosti vymožitelnosť pohľadávky ako takej nezanikla, rozhodnúť. V prípade, ak žalovaný v 1. rade nespĺní podmienky oddĺženia, tento nárok bude voči žalovanému v 1. rade riadne vymožitelný. K rozhodnutiu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 16C/10/2011 súd uvádza, že skutkový stav v predmetnej veci bol iný, na tento prípad neaplikovateľný. Vo veci sp. zn. 16C/10/2011 bola podaná žaloba po vyhlásení konkurzu voči úpadcovi, na čo súd 1. stupňa, ako aj odvolací súd skonštatoval, že tento postup nie je súladný s postupom upraveným ZoKR, preto žalobu zamietol. V predmetnej prejednávanej veci bola podaná žaloba žalobcom v čase, keď voči žalovanému ako v 1. rade, tak v 2. rade konkurzné konanie nebolo vedené, toto bolo začaté a konkurz bol vyhlásený až po začatí súdneho konania, ktoré následne bolo aj z dôvodu vyhláseného konkurzu v zmysle § 47 odsek 3 ZoKR aj prerušené. ZoKR však nespája so zrušením konkurzu aj zastavenie prerušeného súdneho konania, tak ako to je v prípade reštrukturalizácie v zmysle § 156 ZoKR. Pri zrušení konkurzu v zmysle § 102 odsek 3, 5 ZoKR nastáva iba zánik účinkov vyhlásenia konkurzu t. zn. zaniká účinok prerušenia konania a v konaní súd ďalej pokračuje.

13. Pokiaľ sa žalovaná v 1. rade bránila v konaní aj tým, že po rozvoze manželstva sa so žalovaným v 2. rade dohodli, že dlhy preberá on, žiadna korešpondencia, ktorou by bola žalovaná v 1. rade vyzvaná na úhradu dlhov, jej nebola doručená, preto so žalobou aj z týchto dôvodov nesúhlasí, súd prvej inštancie k doručeniu resp. nedoručeniu všetkých písomností uviedol, že všetky písomnosti boli žalovanej v 1. rade doručené minimálne spolu s doručením predmetnej žaloby. Zároveň uviedol, že zmluvný vzťah zo zmluvy o úvere vznikol medzi žalovanou v 1. rade, žalovaným 2. rade a žalobcom. Jeho obsahom boli konkrétne práva a povinnosti. Rozvod manželstva a úprava práv a povinností po rozvoze, medzi

ktorými mala byť aj dohoda o tom, že dlhy bude všetky hradiť žalovaný v 2. rade, je účinná iba medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade. Žalobca účastný tejto dohody nie je, preto sa ani jej účinky na žalobcu nevzťahujú. Ak na základe dohody žalovaných v 1. rade, 2. rade bude uhradené žalobcovi niečo, čo by mal hradiť iba jeden z nich, nastúpi možnosť vzájomného vysporiadania, v rámci vzťahu medzi žalovaným v 1. rade a 2. rade. Vzhľadom k uvedenému, súd obranu žalovanej v 1. rade považoval v celom rozsahu za nedôvodnú.

14. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal aj obranou žalovaného v 4. rade, ktorý sa v konaní bránil aj tým, že jeho postavenie ako ručiteľa bolo obmedzené iba na obdobie do kedy nebude na nehnuteľnosť financovanú z poskytnutého úveru zriadené záložné právo, pričom v zmysle článku VII bod 7.6 Zmluvy o poskytnutí podpory boli žalovaní v 1. rade, 2. rade povinní zriadiť záložné právo. Žalovaný v 4. rade poukázal na to, že uvedenú povinnosť žalovaných nie je možné posudzovať izolovane, ale v súvislosti aj s porušením povinnosti žalobcu, zabezpečiť riadne uspokojenie svojho nároku, práve domáhaním sa zriadenia záložného práva. Poukázal pritom na § 549 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ručiteľ môže plnenie odoprieť, pokiaľ veriteľ zaviniť, že jeho pohľadávku nemôže uspokojiť dlžník. K obrane žalovaného v tejto časti súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že k zriadeniu záložného práva nedošlo. K aplikácii § 549 Občianskeho zákonníka súd poukazuje na odôvodnenie uvedené v odseku 25, v zmysle ktorého je aplikácia uvedeného ustanovenia na tento právny vzťah vylúčená. Žalovaný v 4. rade sa ďalej bránil tým, že ak by súd dospel k záveru, že na úpravu zmluvného vzťahu založeného zmluvou o poskytnutí podpory nie je možné aplikovať § 549 Občianskeho zákonníka, navrhol žalobu zamietnuť z rovnakých dôvodov v zmysle § 265 Obchodného zákonníka, nakoľko v tomto prípade ide zo strany žalobcu o výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a teda aby takémuto výkonu práva súd nepriznal súdnu ochranu resp. konanie žalobcu je potrebné posúdiť ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Aj v záverečnej reči žalovaný v 4. rade poukázal na zanedbanie povinností žalobcu, na postup v rozpore s náležitou starostlivosťou, či ochranou verejného záujmu, ako aj na to, že žalobca nevyvíjal žiadnu iniciatívu na zriadenie záložného práva vo vzťahu k nehnuteľnosti, ktorej zhotovenie bolo financované z poskytnutého úveru, napriek tomu, že táto nehnuteľnosť bola vo vlastníctve žalovaných v 1., 2. rade po obdobie 4 a pol roka. Súd prvej inštancie k obrane žalovaného v 4. rade v tejto časti uviedol, že žiaden rozpor v konaní žalobcu so zásadami poctivého obchodného styku, či rozpor s dobrými mravmi nezistil. Žalovaný v 4. rade tvrdil, že žalobca konal v rozpore s poctivým obchodným stykom, či dobrými mravmi tým, že nevyzval žalovaných v 1. rade, 2. rade na zriadenie záložného práva, nedomáhal sa jeho zriadenia. Súd prvej inštancie mal za to, že takúto výzvu mohol uskutočniť aj žalovaný v 4. rade. Účinky resp. dôsledky by boli rovnaké, ako keby bola uskutočnená zo strany žalobcu nakoľko bolo len na vôli žalovaných v 1. rade, 2. rade, či záložné právo zriadia alebo nie. Povinnosť domáhať sa zriadenia záložného práva žalobcovi priamo zo zmluvy, ako ani zo zákona nevyplýva. Ani žalovanému v 4. rade nič nebránilo v tom, aby vyvíjal akúkoľvek aktivitu smerom k priamym dlžníkom za účelom ich presvedčenia k zriadeniu záložného práva, nakoľko to bolo aj v záujme žalovaného v 4. rade.

15. Žalovaný v 4. rade sa bránil aj tým, že žalobca si pohľadávku ktorú má voči žalovaným v 1. rade a 2. rade neprihlásil do konkurzu žalovaných, čím sa nedomáhal svojho nároku riadne voči priamym dlžníkom, pričom takýto postup žalovaný v 4. rade považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi či poctivým obchodným stykom. Prihlásenie pohľadávky veriteľom do konkurzu, je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou. Je preto na rozhodnutí veriteľa, či toto právo využije alebo nie. Neprihlásenie pohľadávky do konkurzu žalovaných v 1. rade a 2. rade, podľa názoru súdu nemá žiadnu právnu relevanciu. Za zneužitie práva, teda výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom, je možné považovať prekročenie rozsahu oprávnenia, rozpor s cieľom, ktorým právna norma na výkon oprávnenia umožňuje a tým bezdôvodný zásah do práv a právom chránených záujmov iných subjektov, ktoré tvorí obsahovú súčasť samotného subjektívneho práva. Za dobré mravy je možné považovať, súbor určitých morálnych noriem, v ktorých sa odzrkadľujú všeobecne platné pravidlá morálky, etiky a slušnosti pri ktorých existuje všeobecný záujem ich rešpektovať. Žalobca a žalovaný v 4. rade boli v právnom vzťahu titulom ručiteľského záväzku, obsah tohto právneho vzťahu žalobca svojím konaním nijak neporušil, správal sa tak, ako mu to zákon umožňoval t. zn. svoj nárok si mal možnosť uplatniť voči ručiteľovi potom ako ho nesplnil dlžník, a to aj žalobca urobil. Žalobca nebol povinný sa domáhať od priamych dlžníkov zriadenia záložného práva, toto bolo ich povinnosťou. Žalobca nemá povinnosť ako veriteľ si prihlásiť v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka svoju pohľadávku do konkurzu. Postup žalobcu v uvedenom prípade ako voči priamym dlžníkom, tak aj voči ručiteľom, preto nemožno považovať ako za postup v rozpore s dobrými mravmi ani s poctivým obchodným stykom. Ručenie je v našom právnom

poriadku stabilný inštitút, ktorý má svoju dlhoročnú tradíciu a ktorého obsah je všeobecne známy. Preto súd opakovane uvádza, že ak sa žalovaný v 4. rade zaviazal žalobcovi svojim ručiteľským vyhlásením, musel byť uzrozumený s tým, že môže nastať situácia, že bude musieť svoj záväzok splniť.

V prípade splnenie záväzku dlžníka ručiteľom nadobudne ručiteľ voči priamym dlžníkom, žalovaným v 1. rade a 2. rade práva veriteľa. Ručiteľ sa stane novým veriteľom žalovaných v 1. rade a 2. rade namiesto pôvodného veriteľa, žalobcu. Splnením záväzku ručiteľom zaniká záväzok len voči pôvodnému veriteľovi, ale záväzok priamych dlžníkov bude trvať aj naďalej voči ručiteľovi, resp. novému veriteľovi. Hlavní dlžníci, žalovaní v 1. rade a 2. rade budú povinný plniť ručiteľovi to, čo boli povinní plniť pôvodnému veriteľovi, a ručiteľ z titulu svojich nových veriteľských oprávnení je oprávnený to od nich požadovať.

16. Súd prvej inštalácie sa zaoberal i obranou žalovaného v 4. rade, ktorý poukázal na to, že predpokladal, že jeho ručenie bude trvať iba po obmedzenú dobu, asi dvoch rokov, pričom po ich uplynutí očakával, že jeho ručenie zanikne a ustálil, že žalovaný v 4. rade ako ručiteľ si musel byť vedomý aj toho, že jeho ručenie môže trvať aj dlhšiu dobu, nakoľko bolo len na vôli žalovaných či záložné právo zriadiť alebo nie, zánik jeho ručenia uplynutím doby dvoch rokov, tak ako to uvádza žalovaný v 4. rade, zo zmluvy priamo nevyplýva. Práve naopak, tým, že je v zmluve uvedené že ručenie zaniká v prípade zriadenia záložného práva, mohol žalovaný v 4. rade ako ručiteľ predpokladať, že ak k zriadeniu záložného práva nedôjde, bude jeho ručenie trvať. To, že keby vedel, že bude ručiť dlhšiu dobu, že by k zmluve nepristúpil, súd považuje iba za účelovú obranu v tomto konaní. Tiež sa zaoberal obranou žalovaného v 4. rade, ktorý sa bránil tým, že nárok žalobcu voči nemu zanikol aj z dôvodu uzatvorenia poisťovnej zmluvy, ktorou mal byť poskytnutý úver poisťovaný, nakoľko bolo medzi stranami zmluvy dohodnuté, že v prípade poisťovania úveru, sa ustanovenia zmluvy o ručení, nebudú na dlžníka vzťahovať. Súd na návrh žalovaného v 4. rade vypočul žalovaného v 2. rade, od ktorého zistil, že všetky poisťovné zmluvy uzatváral v poisťovni Nationale-Nederlanden, od ktorej následne dopytom zistil, že žalovaný v 2. rade uzatvoril všetky poisťovné zmluvy, iba na životné poistenie, a to detské životné poistenie, životné poistenie komplet a investičné životné poistenie. Poistenie úveru, v konaní preukázané nebolo, preto ani obrana žalovaného v 4. rade nebola v tejto časti dôvodná.

17. Žalobca si v konaní uplatnil aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 2.228,83 eur a súd prvej inštalácie preskúmal uplatnenú časť nároku a zameral sa na spôsob dojednaní zmluvnej pokuty, či tento je súladný so zákonom a dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, ako bola medzi stranami zmluvná pokuta dohodnutá, žalobe v tejto časti nie je možné vyhovieť. Súd poukazuje na to, že v zmysle § 544 Občianskeho zákonníka, je možné dohodnúť zmluvnú pokutu pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti. Porušenie konkrétnej zmluvnej povinnosti, ktorá je zmluvnou pokutou zabezpečená preto musí jednoznačne z formulácie dojednaní zmluvnej pokuty vyplývať. Medzi stranami zmluvy však v článku VIII bod 8.4 bola zmluvná pokuta dohodnutá pre prípad „naplnenia bodu 8.4“. Tento bod zmluvy upravuje, kedy môže žalobca od zmluvy odstúpiť a to v zmysle dojednaní v prípade ak je dlžník v omeškani

s úhradou ktorejkoľvek splátky dlhšie ako 6 mesiacov, v prípade ak dlžník závažným spôsobom poruší zmluvu a to opakovaným nesplácaním úveru, porušením stavebných predpisov, zmenou stavby, zriadením záložného práva, zmenou vlastníctva bez súhlasu veriteľa. Po vymedzení dôvodov na odstúpenie od zmluvy uvedený článok obsahuje dohodu o zmluvnej pokute pre prípad ako už bolo vyššie uvedené „naplnenia bodu 8.4“. Z uvedeného teda vyplýva, že ak článok 8.4 obsahuje možnosti odstúpenia od zmluvy, k jeho naplneniu dôjde v prípade, ak žalobca od zmluvy odstúpi. Uvedená dohoda o zmluvnej pokute neobsahuje vymedzenie konkrétnej povinnosti žalovaných ako je napríklad povinnosť úhrady splátok riadne a včas, s porušením ktorej by nárok na zmluvnú pokutu žalobcovi vznikol. Zmluvná pokuta v uvedenom prípade bola dohodnutá pre prípad „naplnenia bodu 8.4“, ktorým je odstúpenie od zmluvy, t. j. realizácia práva žalobcu teda nie pre prípad porušenia povinnosti žalovaného. Dojednanie zmluvnej pokuty pre prípad realizácie práva, tak ako to bolo v uvedenom prípade, robí samé o sebe takéto dojednanie zmluvnej pokuty absolútne neplatným, a to z dôvodu rozporu so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe neplatne dojednanej zmluvnej pokuty nemôže súd žalobcovi priznať uplatnený nárok, preto súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštalácie v súvislosti

s uplatneným nárokom na zmluvnú pokutu sa stotožnil aj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, z ktorých konkrétne poukazuje na rozhodnutie pod sp. zn. 2Cdo 141/2000, z ktorého vyplýva, že odstúpenie od zmluvy nie je porušením zmluvnej povinnosti, ale výkonom práva, a preto nemôže byť sankcionované zmluvnou pokutou ako aj na rozhodnutia pod sp. zn. 5Cdo 5/2000, z ktorého rovnako

vyplýva, že dôvodné odstúpenie od zmluvy nie je porušením zmluvnej povinnosti, ale výkonom práva, ktoré vyplýva zo zákona, alebo zo zmluvy.

18. Súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovaným ustálil, že nejde o oddelené ani solidárne záväzky, a preto bolo potrebné povinnosť žalovaných vyjadriť spôsobom zodpovedajúcim danému vzťahu dlžníka a ručiteľov, preto súd o povinnosti žalovaných rozhodol tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

19. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p, § 262 ods. 1 C.s.p., a to tak že, žalobcovi, ktorý mal v spore čiastočný úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 53,80 %. Pri určení rozsahu náhrady trov konania súd vychádzal z toho, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie v sume 28.985,10 eur a bol úspešný v časti 22.288,30 eur, žalovaní boli úspešní v časti 6.247,62 eur. Percentuálnym vyjadrením bol žalobca úspešný v rozsahu 76,90 %, žalovaní v rozsahu 23,10 % t. j. celkový úspech žalobcu bol 53,80 %. Súd pri určení rozsahu úspechu resp. neúspechu žalobcu vzal aj do úvahy čiastočné späťvzatie žaloby, ktoré bolo uskutočnené žalobcom bez akéhokoľvek zavinenia zo strany žalovaných, ktoré pričítal k úspechu žalovaných. O výške trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná 1/ čo do výroku I. a výroku III. a navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu voči nej zamietne, prípadne tento rozsudok voči nej zruší a vec vráti súd prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. V odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 169 ods. 1 a § 171 ods. 2 zák.č. 7/2005 Z.z. a nestotožnila sa s názorom, že uspokojovanie pohľadávok počas skúšobnej doby bude prebiehať len spôsobom a v rozsahu podľa zák.č. 7/2005 Z.z., v súlade s ktorým bude resp. nebude pohľadávka žalobcu uspokojovaná. Uviedla, že pohľadávky veriteľov, ktoré zostalo po zrušení konkurzu neuspokojené je možné uspokojovať len zo sumy určenej súdom (vyplývajúce z konečného rozvrhu výťažku), a to prostredníctvom správcu - je vylúčená možnosť, že počas skúšobného obdobia by súdom priznaná pohľadávka žalobcu bola uspokojená. Žalovaná 1/ podaním zo dňa 06.06.2018, ktoré bolo doručené odvolaciemu súdu dňa 07.06.2018 vzala odvolanie v celom rozsahu späť. Ako dôvod späťvzatie odvolania uviedla úspešné oddženie žalovanej 1/ počas skúšobnej doby. Náhradu trov konania si neuplatnila.

21. Odvolanie podal aj žalovaný v 4. rade, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok voči žalovanému v 4. rade zmenil tak, že žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietne a prizná mu náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania. Žalovaný v 4. rade podal odvolanie proti výroku I. a III. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) až h) zák.č. 160/2015 Z.z. CSP, nakoľko rozsudok trpí viacerými vadami. Žalovaný v 4. rade sa nestotožnil s právnym posúdením predmetného vzťahu súdom prvej inštancie a uviedol, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah a úvery poskytované Štátnym fondom rozvoja bývania - ďalej len ŠFRB nie sú bezúročné, z čoho vyplýva ŠFRB za poskytnutie úveru dostal odplatu, čo predstavuje zisk. Poukázal aj na rozhodovaciu prax súdov, ktorá predmetný vzťah posudzuje ako vzťah spotrebiteľský, pričom poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 02.12.2015 sp.zn. 24C/8/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.04.2016 sp. zn. 7Co/1/2016 a zo dňa 11.03.2015 sp. zn. 1Co/278/2014, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.03.2015 sp. zn. 11Co/359/2014.

22. Pokiaľ súd prvej inštancie ustálil, že na ručiteľský vzťah je potrebné aplikovať výlučne Obchodný zákonník, pričom tieto vzťahy nemožno dohodou vylúčiť ani dohodou nahradiť, sa nestotožňuje a trvá na tom, že na dohodu obsiahnutú v bode 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory je možno aplikovať vybrané ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce ručenie a nie celý Občiansky zákonník, za súčasnej aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka, čo nie je v rozpore so zákonom. Zdôraznil, že ust. článku VII. Zmluvy o poskytovaní podpory jednoznačne vyplýva, že zmluvné strany svojím výslovným prejavom vôle upravili niektoré otázky ručenia odlišne od dispozitívnych ustanovení Obchodného zákonníka upravujúcich ručenie, dokonca nad ich rámec. Jednoznačne z citovaného ustanovenia vyplýva vôľa zmluvných strán týkajúca sa ručenia a viazanosť ich vôle príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

23. Tak ako pred súdom prvej inštancie aj v odvolaní uviedol, že dojednanie obsiahnuté v bode 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory, ktorým malo zo strany žalovaného v 4. rade dôjsť k prevzatiu ručenia, je neplatné pre rozpor so zákonom. Uviedol, že ak súd prvej inštancie má za to, že predmetné dojednanie obsiahnuté v bode 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory je neplatné v časti, v ktorej odkazuje na použitie Občianskeho zákonníka, musí byť toto dojednanie neplatné ako celok, teda na jeho základe nemohlo dôjsť k platnému prevzatiu ručenia. Z citovaného ustanovenia je zrejmý konkrétny odkaz na paragrafy Občianskeho zákonníka teda bolo vôľou zmluvných strán prevziať ručenie za podmienok a v súlade ustanoveniami príslušných paragrafov Občianskeho zákonníka, na ktoré odkazuje. Poukázal na to, že úprava ručenia v týchto paragrafoch je odlišná od úpravy ručenia v Obchodnom zákonníku, a teda ak by strany vedeli v čase uzatvorenia zmluvy o poskytnutí podpory, že na ich vzťah sa nebudú aplikovať uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka, neboli by k uzavretiu zmluvy o poskytnutí podpory nikdy pristúpili.

Ďalej v odvolaní žalovaný v 4. rade uviedol, že rozsah ručenia prevzatého ručiteľmi je vymedzený v bode 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory, teda v rozsahu vrátenia nesplatenej časti úveru na základe Zmluvy o poskytnutí podpory, teda boli namiesto dlžníkov povinní splatiť úver v prípade, ak tak neurobia riadne a včas dlžníci. Poukázal na to, že odstúpením od zmluvy žalobcom došlo k podstatnej zmene právnych vzťahov medzi žalobcom a dlžníkmi (teda aj ručiteľmi), nakoľko od momentu odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere prestal existovať pôvodný záväzok na žalobcu voči dlžníkom na splatenie úveru, ktorý bol v zmysle bodu 7.1 Zmluvy o poskytnutí podpory aj zabezpečený ručením a nahradil ho nový záväzok oboch zmluvných strán na vrátenie si vzájomných plnení, ktoré poskytli druhej zmluvnej strane, ktorý však už ručením zabezpečený nebol, nakoľko sa to v ustanovení bodu 7.1 ani v inom ustanovení Zmluvy o poskytnutí podpory neuvádza.

24. Ďalej žalovaný v 4. rade v odvolaní uviedol, že žalobca zavinil, že pohľadávku nemôže splniť dlžník, keď nepodnikol dostatočné úkony za účelom zriadenia záložného práva. Dal do pozornosti ustanovenie bodu 7.4 Zmluvy o poskytnutí podpory, v ktorom sa uvádza, že dlžník zriadi po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia, ktorým sa povoľuje stavba, na stavbu ktorej mu bol poskytnutý úver, záložné právo. Dlžník bol povinný v zmysle článku VI. písm. d) Zmluvy o poskytnutí podpory ukončiť stavbu najneskôr do 24 mesiacov odo dňa, kedy bol v jeho prospech otvorený účet. Žalovaný v 4. rade ako ručiteľ mohol teda spravodlivo očakávať, že ručiteľom z tejto zmluvy bude po dobu približne 2 rokov a potom ručenie zanikne. Zavinenie žalobcu spočíva v tom, že žalobca ako veriteľ sa nedôsledne domáhal svojho práva, a to práva na zriadenie záložného práva. Žalobca nepostupoval s dostatočnou odbornou starostlivosťou, ktorú je od neho ako od štátneho orgánu nepochybne nutné vyžadovať, nakoľko pre seba nezabezpečil lepšie zabezpečenie svojej pohľadávky, hoci mu to podľa žalovaného nič nebránilo. Dal do pozornosti odvolaciemu súdu tú skutočnosť, že žalobca v konaní nepredložil žiadnu listinu, ktorou by preukázal, že urobil akýkoľvek úkon smerujúci k zriadeniu predmetného záložného práva, napr. že aspoň zaslal dlžníkom jednoduchú výzvu. Žalovaný v 4. rade ďalej poukázal na to, že žalobca neprimerane dlho otáľal s vymáhaním pohľadávky od dlžníka, nakoľko sa dlžník počas tohto obdobia dostal do úpadku. Je toho názoru, že pokiaľ by žalobca svoju pohľadávku voči dlžníkovi uplatnil skôr, mohol sa jej úhrady domôcť priamo od dlžníka, nakoľko tento by v tom čase ešte nebol v úpadku a túto pohľadávku by mohol uspokojiť aj sám. Je teda zrejmé, že medzi nečinnosťou žalobcu v otázke vymáhania pohľadávky na dlžníkovi a aktuálnou nemožnosťou jej plnenia dlžníkom je príčinná súvislosť a podľa žalovaného v 4. rade je toto možné pričítať na ťarchu žalobcu.

25. Ďalej poukázal na to, že žalobca si neprihlásil svoje pohľadávky do konkurzov žalovaných v 1. a 2. rade a neprihlásením žalovanej pohľadávky do konkurzov na majetok žalovaných v 1. a 2. rade žalobca priamo zavinil, že pohľadávku nemôže uspokojiť ani čiastočne dlžník. Žalobca sa len „de facto“ uspokojil len vymáhaním pohľadávky od ručiteľov bez toho, aby sa aspoň pokúsil o jej vymoženie od dlžníkov, čo žalovaný v 4. rade považuje za neprípustné.

26. V prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že na úpravu zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o poskytnutí podpory nie je možné aplikovať ustanovenie § 549 Občianskeho zákonníka, je potrebné s poukazom na všetky dôvody odvolania žalobu zamietnuť z dôvodu, že predmetným postupom žalobcu došlo k zmareniu podmienky, ktorej nesplnenie mu je vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade na prospech. Postup žalobcu vymedzený v čl. VII. v bodoch 1. až 3. odvolania je potrebné vyhodnotiť ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi či zásadami poctivého obchodného styku, ktorý nepožíva právnu ochranu a nie je možné žalobcovi z tohto dôvodu priznať žalovaný nárok.

27. V závere odvolania žalovaný v 4. rade uviedol, že výška žalovanej pohľadávky nemá oporu vo vykonanom dokazovaní keď z výpisov z účtov vyplýva, že žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili žalobcovi vyššiu sumu, ako je súdom tvrdených 6 248,15 eur.

28. Odvolanie podal aj čo do výroku o náhrade trov konania keď uviedol, že vzhľadom k tomu, že ide o spotrebiteľov, keď išlo o formulárovú Zmluvu o poskytnutí podpory, ako aj to, že žalobca je štátnou inštitúciou, ktorá nepochybne nemá problém zamestnať právnik, ktorý by mohol vybavovať túto agendu, je toho názoru, že spotrebiteľia by nemali znášať neprímerané náklady a žalobcovi by ich náhrada nemala byť priznaná.

29. K odvolaniu žalovaného v 4. rade sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že Zmluva o poskytnutí podpory nie je zmluvou spotrebiteľskou a vzťah medzi žalobcom a žalovanými nie je spotrebiteľským vzťahom. Na túto zmluvu nie je možné aplikovať zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a žalobca ako právnická osoba nespĺňa pojmové znaky dodávateľa podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako osoba poskytujúca spotrebiteľský úver. Poukázal na ust. § 1 a § 4 zákona o štátnom fonde rozvoja bývaní, (ďalej len ŠFRB), z ktorých ustanovení vyplýva, že činnosť, ktorú ŠFRB vykonáva nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky taxatívne vymedzené pojmové znaky pre poskytnutie spotrebiteľského úveru.

Podľa žalobcu zmluva, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom, dlžníkmi a ručiteľmi je zmluvou, ktorá sa výlučne spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. K odvolacej námietke, že žalobca otáľal s vymáhaním svojej pohľadávky uviedol, že to nie je pravda a pokiaľ sa týka zriadenia záložného práva, tak túto povinnosť mali žalovaní a ich nekonaním bola žalovaná pohľadávka vymáhaná od ručiteľov. Pokiaľ by záložné právo bolo zriadené, ručiteľia by neboli súčasťou súdneho konania. Vyjadril sa aj k povinnosti prihlásiť pohľadávky do konkurzu a uviedol, že žiadny právny predpis mu takúto povinnosť neprikazuje a preto každý veriteľ má právo vymáhať si svoju pohľadávku či už od dlžníkov alebo ručiteľov a tak aj žalobca spravil.

30. Pokiaľ sa týka odvolania čo do náhrady trov konania, tak poukázal na to, že účelom náhrady trov konania je kompenzácia výdavkov účastníkovi konania, ktoré musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania na účelné vymáhanie alebo bránenie svojho práva. Trovy konania vzniknuté so zastupovaním účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie resp. bránenie práva na súde.

31. Žalobca sa vyjadril aj k odvolaniu žalovanej 1/. Odvolanie považuje za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

32. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

33. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

34. Podľa § 369 ods. 1 CSP dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolávateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

35. Podľa § 369 ods. 3 CSP, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

36. Vzhľadom na dispozitívny úkon žalovanej 1/, ktorá vzala podané odvolanie späť v celom rozsahu skôr, ako o ňom bolo rozhodnuté, odvolací súd v zmysle § 369 ods. 1 a ods. 3 CSP konanie o odvolaní žalovanej 1/ z a s t a v i l a dôvodmi odvolania sa nezaoberal.

37. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

38. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

39. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

40. Odvolací súd, ktorý pristúpil k rozhodovaniu v tejto veci po 1.7.2016, postupoval v odvolacom konaní v súlade s prechodným ustanovením § 470 ods. 1 CSP podľa tohto zákona, pričom v súlade s § 470 ods. 2 CSP posudzoval procesné podmienky úkonov vykonaných do 30.6.2016 za platnosti a účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.). Odvolací súd tak rešpektuje základné princípy CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty odvolacieho konania, ktoré začalo za platnosti a účinnosti skoršej úpravy procesného práva (článok 2 ods. 1, 2 CSP).

41. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalovanú v 1. rade, žalovaných v 3. a 4. rade zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 22 288,30 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných a priznal žalobcovi voči žalovanej v 1. rade a žalovaných v 3. a 4. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 53,80 % s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

42. V súlade s § 387 ods. 3 prvá veta CSP odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu a preto postup odvolacieho súdu podľa tohto ustanovenia neprichádza do úvahy.

43. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

44. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p., pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti tak skutkových ako aj právnych záverov vyjadrených v napadnutom rozsudku uvádza, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa jasným, zrozumiteľným spôsobom vyjadril k uplatnenému žalobcovmu nároku, ako aj k použitej obrane žalovaných. Súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil uplatnený nárok žalobcu k obrane žalovanej 1/ a hlavne k obrane žalovaného 4/. Ku každému tvrdeniu - obrane žalovaného 4/ zaujal jasné stanovisko. Z titulu aplikácie ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uvádza, že pri takomto postupe, t.j. pri aplikácii § 387 ods. 2 C.s.p., odvolací súd nie je povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS

350/09, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005). Odôvodnenie napadnutého rozsudku má náležitosti vyžadované v ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V súlade aj s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR, súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dal odpoveď na všetky podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Rovnako aj vo vzťahu ku konaniu odvolacím súdom a k odôvodneniu jeho rozsudku sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

45. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu aj odvolací súd tak ako súd prvej inštancie je názoru, že žalobca a žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili platne zmluvu, na základe ktorej sa žalobca zaviazal žalovanej v 1. a 2. rade poskytnúť finančné prostriedky za účelom zabezpečenia financovania výstavby nehnuteľností a žalovaní sa zaviazali poskytnuté finančné prostriedky vrátiť spolu v zmluve dohodnutými úrokmi. Súd prvej inštancie aj podľa odvolacieho súdu správne právne posúdil uzatretú zmluvu ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ani odvolací súd nemohol prihliadnuť na tvrdenie žalovaného 4. rade, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými je vzťah spotrebiteľský. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 2 ods. 1 Zákona o štátnom fonde rozvoja bývania, (ďalej len ŠFRB), podľa ktorého správcom ŠFRB je Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, z čoho vyplýva, že ŠFRB nekoná samostatne, čo vyplýva aj z ust. § 20 ods. 1 Zákona o ŠFRB, podľa ktorého podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Je treba zdôrazniť, že ŠFRB je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválený Vládou SR pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. ŠFRB nie je podnikateľským subjektom, pretože pojmovým znakom podnikania je dosiahnutie zisku, a to je vtedy, keď hlavným účelom podnikania je dosiahnutie majetkového prospechu - zisku, pričom účelom činnosti ŠFRB nie je dosiahnutie zisku. Činnosť, ktorú vykonáva ŠFRB nie je možné kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú činnosť, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky.

Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že medzi žalobcom a žalovanými nedošlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy a vzťah medzi nimi nie je spotrebiteľský, ale vzťah medzi nimi sa musí spravovať príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie sa zaoberal a hodnotil aj žalobcom uplatnený nárok voči ručiteľom, žalovaným v 3. a 4. rade a postupoval správne, v súlade so zákonom, keď záväzok žalovaných v 3. a 4. rade posúdil podľa § 303 Obchodného zákonníka. Z obsahu ručiteľských vyhlásení mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní v 3. a 4. rade sa zaviazali žalobcovi uspokojiť jeho pohľadávku v prípade, ak nebudú uspokojené dlžníkmi - žalovanými v 1. a 2. rade. Aj odvolací súd je názoru, že ak záväzok zo zmluvy o úvere je podriadený režimu Obchodného zákonníka, zabezpečovací záväzok, t.j. záväzok vzniknutý na základe dohody o ručení uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným v 3. a 4. rade, spadá pod režim Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj s obranou žalovaného v 4. rade, ktorý tvrdil, že žalobca sám zmaril splnenie podmienky zániku ručenia v zmysle čl. VII. bod 7.4, ktorá bola v prospech žalovaného v 4. rade, a preto ručenie žalovaného v 4. rade zaniklo, keď ustálil, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom zámerne zmaril právny úkon zriadenia záložného práva, ktoré by žalovaným v 1. a 2. rade zabránilo zriadiť záložné právo, a tým splniť podmienku zániku ručenia žalovaných v 3. a 4. rade. Odvolací súd sa stotožnil s týmto právnym názorom a uvádza, že žalobca nemal povinnosť zriadiť záložné právo. Táto povinnosť vyplývala pre žalovaných v 1. a 2. rade, a pokiaľ by si žalovaní v 1. a 2. rade túto povinnosť splnili a zriadili by záložné právo, žalovaným v 3. a 4. rade - ručiteľom, by ručenie zaniklo. Práve žalovaní v 3. a 4. rade mali si dať pozor na to, aby žalovaní v 1. a 2. rade si povinnosť vyplývajúcu z čl. VII bod 7.4 splnili. V konaní pred súdom prvej inštancie ani pred odvolacím súdom nepredložil žalovaný v 4. rade žiaden dôkaz o tom, že k splneniu tejto povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade urgovali resp. vyzývali. Súd prvej inštancie sa riadne v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so skutočnosťami a tvrdeniami strán sporu. Odvolacie dôvody nie sú také, aby mohli privodiť zmenu konajúcim súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho posúdenia. Ako vyplýva z vyššie uvedeného na podstatné odvolacie dôvody odvolací súd nemohol prihliadnuť, pretože ich vyhodnotil ako nedôvodné.

46. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie za aplikácie § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok a miery úspechu. Úspešnému žalobcovi súd prvej inštancie priznal proti žalovaným 1/, 3/ a 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 53,80 % s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia ostatných žalovaných.

47. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

48. Odvolací súd nepriznal žalobcovi proti žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania z dôvodu, že k zastaveniu odvolacieho konania došlo z dôvodu oddĺženia žalovanej 1/.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).